

КОВАЧЪ

Колко сълзи, колко плачъ —
станахъ най-подиръ ковачъ.
Имамъ чукъ — грамада цѣла
и като сжщинска хала
той желѣзото кове,
удря, сгѣва го на две.

А горката наковалня
май, изплаши се отъ менъ:

ту припѣва съ пѣсенъ жална,
ту подъ чукътъ закаленъ
доземи ми се покланя
и за горѣкъ присмѣхъ стана.

Хей коне, волове, крави,
всички вий елате тукъ —
майсторъ, петала що прави,
като мене нѣма другъ!

Димитъръ Пантелеевъ

МАЙЧИНА ПѢСЕНЬ

Изъ гората свиря вихъръ,
бурята расте,
тукъ е топло, тукъ е тихо,
спи ми ти, дете!

Тиха пѣсенъ ще ти пѣя
въ тия тѣмноти,
съ пѣсенъ тебе ще люлѣя,
спи ми, рожбо, ти!

Татко ти до късно нощемъ
работи въ града,

спи ми, сладѣкъ, малѣкъ още,
азъ надъ тебе бдя!

Твоитѣ очички ясни
сж за менъ покой,
спи ми, рожбо, да порастнешъ
спи, соколе мой!

И отмѣна и утеха
ще ни бждешъ ти,
и подъ старата ни стрѣха
пѣсенъ ще трепти.

Славчо Красински